

solgt tilbage til dem som forarbejdede varer til indbringende priser. De udenlandske monopolars store udbytte blev sendt ud af koloniområderne eller blev udelukkende anvendt til fordel for et mindretal, bestående af fremmede indvandrere. De pågældende monopoler var imidlertid ikke tilfredse med udplyndringen af de fattige befolkninger, de bistod også kolonimagterne med bl. a. militær bistand til at knuse de nationale befrielsesbevægelser. Modstående synspunkter fra enkelte andre afrikanske lande kom frem i stemmeforklaringer før og efter afstemningen om nedennævnte resolutionsforslag.

Latinamerikanske og vestlige indlæg indeholdt kun begrænset omtale af spørgsmålet.

II. Resolutionen.

Den 14. december 1971 vedtog udvalget et afro-asiatisk resolutionsforslag med 86 stemmer for (afro-asiatiske, østeuropæiske og de fleste latinamerikanske lande samt Island), 7 imod (Belgien, Canada, Frankrig, Portugal, Storbritannien, Sydafrika og USA), medens 13 afstod (de øvrige vestlige lande samt Brasilien, Costa Rica og Malawi).

Resolutionens operative del indeholder bl. a. en bekræftelse af, at fremmede økonomiske finansielle og andre interesser i Sydrhodesia og Namibia såvel som i områderne under portugisisk administration er en væsentlig hindring for politisk uafhængighed såvel som for, at befolkningen får gavn af områdernes naturrigdomme. Desuden fordømmes konstruktionen af Caborra Bassa og Cunene River projekterne, hvis formål angives at være en befæstelse af koloniherrdømmet over områderne i det sydlige Afrika, og som er en kilde til international spænding. Man beklager den politik, der føres af de regeringer, der endnu ikke har kunnet forhindre egne statsborgere og selskaber under deres jurisdiktion i at deltage i ovennævnte projekter, og de pågældende regeringer anmodes indtrængende om at tage alle nødvendige forholdsregler i så henseende.

Forud for afstemningen gav Elfenbenskystens repræsentant udtryk for en generel reservation over for resolutionsforslaget. Det var rigtigt, at udenlandske økonomiske interesser havde skabt alvorlige problemer

for så vidt angik det sydlige Afrika og havde ført til en øget spænding. Der blev imidlertid henvist til, at hverken titlen på det pågældende dagsordenspunkt eller resolutionsforslaget skelnede skarpt mellem områderne i det sydlige Afrika og andre områder. FN skulle selvsagt arbejde på koloniområdets frigørelse, men de administrerende magter havde et særligt ansvar for kolonibefolkningernes økonomiske udvikling, og udvalget burde opmuntre de administrerende magter til at sikre, at fremmede økonomiske interessers virksomhed i de mindre koloniområder var til gavn for befolkningen, således som tilfældet var i Papua New Guinea.

Madagascars repræsentant udtalte i en stemmeforklaring efter afstemningen, at ikke alle udenlandske økonomiske og andre interesser i koloniområder nødvendigvis var at fordømme. Madagascars var imod alle de monopoler, der udplyndrede et område uden at tage hensyn til den indfødte befolknings interesser, men mindede om, at administrerende magter også havde pligt til at sikre bl. a. den indfødte befolknings økonomiske udvikling.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionsforslaget den 20. december 1971 med 103 stemmer for, 8 imod, medens 13 afstod. Luxembourg, der ikke var til stede ved afstemningen i udvalget, stemte imod, Costa Rica og Swaziland, der henholdsvis afstod og stemte for ved afstemningen i udvalget, stemte henholdsvis for og afstod. (Res. 2873 (XXVI)).

Særorganisationerne og de til FN knyttede internationale organisationers gennemførelse af kolonideklarationen.

(Dagsordenens punkter 71 og 12).

Spørgsmålet om gennemførelsen af kolonideklarationen ved FN's særorganisationer og de til FN knyttede internationale organisationer blev behandlet under 4. udvalgs generaldebat vedrørende alle kolonispørgsmål bortset fra Namibia, Sydrhodesia og Portugals kolonier.

I. Debatten.

Sovjetunionen fandt, at flere af særorganisationerne og de til FN knyttede interna-